

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **M. S.**, narozena dne „X“,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**,
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2017, č. j. „X“, o příspěvek na péči,

takto:

- I. Žaloba se v rozsahu návrhu na stanovení II. stupně závislosti na pomoci jiné fyzické osoby, přiznání příspěvku na péči v rozsahu dva měsíce před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí a na přiměřené odškodné ve výši 50 000 Kč za průtahy v řízení odmítá.**
- II. Žaloba se ve zbytku zamítá.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2017, č. j. „X“, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v Ústí nad Labem, ze dne 12. 10. 2017, č. j. „X“, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči podaného dne 1. 8. 2017 a přiznáno poskytování příspěvku na péči v původní výši 880 Kč měsíčně. Vedle toho žalobkyně požadovala, aby soud vydal rozsudek, jímž žalobkyni stanoví II. stupeň závislosti na pomoci jiné fyzické osoby, přizná jí příspěvek na péči v rozsahu dva měsíce před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí a přiměřené odškodné ve výši 50 000 Kč za průtahy v řízení před žalovaným.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že žádá změnu výše přiznaného příspěvku na péči a stanovení II. stupně – středně těžká závislost. Změnu požaduje na základě posouzení jejího zdravotního stavu posudkovým lékařem OSSZ Chomutov o středně těžkém funkčním postižení pohyblivosti a rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobkyni přiznán průkaz „TP“, č. j. „X“.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Dále uvedl, že postupoval v souladu s platnými předpisy a v odůvodnění jeho rozhodnutí jsou uvedeny veškeré podklady, na základě kterých bylo rozhodováno. Konstatoval, že žalobkyně neuvádí, v čem měl žalovaný pochybit nebo v čem spatřuje rozpor s právními předpisy. Středně těžké funkční postižení pohyblivosti bylo u žalobkyně stanoveno v rámci posouzení zdravotního stavu pro průkaz osoby se zdravotním postižením podle zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen „zákon o poskytování dávek“), zatímco stupeň závislosti byl posuzován v rámci řízení o příspěvku na péči dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“). V obou případech se postupuje při posuzování zdravotního stavu dle zcela jiných posudkových kritérií.

Ústní jednání soudu

4. K ústnímu jednání dne 7. 10. 2019 se žalobkyně bez náležité omluvy nedostavila a bylo jednáno v její nepřítomnosti. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na své vyjádření k žalobě, nevznesl návrhy na doplnění dokazování a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

5. Žalobkyně ve své žalobě vznesla celou řadu nároků, jimiž se však soud pro nedostatek pravomoci nemohl zabývat. Soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu má omezené pravomoci a může podle § 78 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) pouze zcela či částečně zrušit napadené rozhodnutí, ev. může i upustit nebo snížit správním orgánem uložený trest. Žalobkyně však i po zákonném poučení neuvedla svůj petit zcela do souladu se s. ř. s., a setrvala mimo jiné i na tom, aby soud vydal rozsudek, jímž žalobkyni stanoví II. stupeň závislosti na pomoci jiné fyzické osoby, přizná jí příspěvek na péči v rozsahu dva měsíce před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí a přiměřené odškodné ve výši 50 000 Kč za průtahy v řízení před žalovaným.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. Dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud usnesením mimo jiné odmítne žalobu, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat.
7. Soud tedy konstatuje, že je zde neodstranitelný nedostatek řízení, který brání v řízení pokračovat, neboť není dána pravomoc soudu o návrzích shora uvedených rozhodnout. Z uvedeného důvodu soud podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. část žaloby výrokem I. odmítl.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správné rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Základní pravidla pro přiznání příspěvku na péči pro daný případ jsou obsažena v zákoně o sociálních službách.
11. Dle § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob.
12. Dle § 8 odst. 2 písm. a) a b) zákona o sociálních službách osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, ve stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb.
13. Dle § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

14. Soud konstatuje, že základních životních potřeb dle vyhlášky č. 505/2006 Sb. je celkem 10, a to mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost.
15. Podle uvedené vyhlášky se za schopnost zvládat základní životní potřebu mobility považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.
16. Nezvládnutí základní životní potřeby mobility, ale i tělesné hygieny, osobní aktivity a péče o domácnost bylo v předchozím správním řízení žalobkyni přiznáno. Vzhledem k nezvládnutí celkem čtyř základních životních potřeb byla žalobkyně klasifikována jako osoba v I. stupni závislosti na pomoci jiné fyzické osoby.
17. Pokud se žalobkyně domáhá hodnocení jejího zdravotního stavu, stejně jako tomu bylo v řízení o žádosti o průkaz osoby se zdravotním postižením, v rámci něhož bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2017, č. j. „X“, soud uvádí následující.
18. Přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením upravuje již shora zmíněný zákon o poskytování dávek.
19. Dle § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek má nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ (průkaz TP) osoba se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí, v exteriéru je schopna chůze se sníženým dosahem a má problémy při chůzi okolo překážek a na nerovném terénu. Středně těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a zhoršenou schopnost orientace má jen v exteriéru.
20. U žalobkyně byl v řízení o průkazu se zdravotním postižením konstatován zdravotní stav uvedený v odst. 1 písm. c) přílohy č. 4 vyhlášky č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, a to podstatné omezení funkce dolní končetiny, což vedlo k přiznání průkazu „TP“ žalobkyni.
21. Soud tak uzavírá, že řízení o příspěvku na péči i řízení o žádosti o průkaz osoby se zdravotním postižením jsou různá řízení, v nichž se posuzuje zdravotní stav žadatele podle různých kritérií, a závěry z těchto řízení nejsou mezi sebou vzájemně bez dalšího přenositelné. K tomu je nutno dodat, že v obou těchto řízeních byla zohledněna snížená mobilita žalobkyně, což však v řízení o příspěvku na péči je jen jedna ze základních životních potřeb, jejichž zvládnutí se hodnotí, přičemž II. stupně závislosti na péči jiné fyzické osoby by žalobkyně dosáhla až při nezvládnutí pěti nebo šesti základních životních potřeb, to však v případě žalobkyně konstatováno posudkovou komisí MPSV ani žalovaným nebylo.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku II. dle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve zbytku zamítl.
23. Současně soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku rozsudku III. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 7. října 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.